

سومین همایش ملی گردشگری، جغرافیا و محیط زیست پایدار

همدان ۱۷ اردیبهشت ۱۳۹۴

مالکیت زمانی؛ برخوردی معاصر برای اقامت گردشگری

مهسا سحرخیز^۱، منا عرفانیان سلیم^۲

^۱ مهندس شهرسازی دانشگاه فردوسی مشهد mhs_saharkhizofficial@yahoo.com

^۲ دکترای برنامه‌ریزی و طراحی شهری، مدیرکل دفتر مطالعات کاربردی و امور ترویجی شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی

شهری ایران monaerfanian@gmail.com

چکیده

با پیشرفت روزافزون علم و صنعت در سراسر دنیا، در حال حاضر صنعت گردشگری به‌عنوان یکی از بزرگترین موتورهای اقتصادی شهرهای جهان مطرح است و درآمد قابل ملاحظه‌ای را نصیب صاحبان خود کرده است؛ به گونه‌ای که اکثر کشورها در مسیر برنامه‌ریزی برای توسعه در حال سرمایه‌گذاری و برنامه‌ریزی در این بخش هستند. مالکیت زمانی یکی از مظاهر جدید این صنعت است که در سال‌های اخیر به صورت مختلف در مناطق گردشگری جهان بازدهی اقتصادی فراوانی داشته است. در اروپا و آمریکا و با تأخیری ۱۰ ساله در شرق آسیا و به تازگی در ترکیه و خاورمیانه، استفاده از مراکز تفریحی به روش مالکیت زمانی موجب توسعه گردشگری در میان افرادی که دارای درآمد متوسط و رو به پایین هستند، شده است. این در حالی است که این صنعت در ایران مراحل آغازین را طی می‌کند. هدف اصلی در این مقاله شناسایی روش‌های رایج مالکیت زمانی در کشورهای توسعه‌یافته جهان، به منظور بکارگیری به‌جا و سودمند آن در صنعت گردشگری ایران است. روش تحقیق در نوشتار حاضر، کیفی و بر پایه مطالعات و دیدگاه‌های نو در عرصه توسعه گردشگری می‌باشد. یافته‌ها نشان می‌دهد مالکیت زمانی به‌عنوان روشی نوین در صنعت گردشگری بر توسعه این صنعت تأثیرگذار خواهد بود؛ چرا که با گسترش و تنوع گونه‌های سفر و گردشگر، مالکیت زمانی با ارائه اشکال متنوعی از سکونت زمینه‌های سرمایه‌گذاری متنوعی در این عرصه را فراهم می‌کند. با توجه به اهمیت این موضوع نوپا در ایران، بجاست با بهره‌مندی از تجربیات جهانی، قدمی در راه افزایش آگاهی در این زمینه برداشته و از این طریق به رشد صنعت گردشگری و ارتقاء پایه‌های اقتصادی کشور پرداخته شود.

واژه‌های کلیدی: گردشگری، اقامت، مالکیت زمانی، انواع، روش‌ها.